

Список використаних джерел:

1. Близнюк О. П. Підвищення ефективності дивідендної політики акціонерного товариства / О. П. Близнюк, Ю. О. Зінченко // Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг. – 2010. – Вип. 1. – С. 388-395.
2. Васильчук І. В. Дивідендна політика як інструмент створення цінності для акціонерів / І. В. Васильчук // Наукові записки [Національного університету «Острозька академія»]. Сер.: Економіка. – 2009. – Вип. 11. – С. 210-218.
3. Пойда-Носик Н. Дивідендна політика акціонерних товариств / Н. Пойда-Носик, Г. Ємець // Ринок цінних паперів України. Вісник Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку. – 2010. – № 3-4. – С. 27-32.
4. Прасолов І. Дивідендна політика акціонерного товариства: дискусійні питання теорії / І. Прасолов // Ринок цінних паперів України. Вісник Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку. – 2010. – № 11-12. – С. 3-9.
5. Стащук О. В. Особливості формування дивідендної політики на підприємстві / О. В. Стащук, Ю. В. Малишко, Л. С. Яковук // Наукові записки [Національного університету «Острозька академія»]. Економіка. – 2013. – Вип. 23. – С. 239-242.
6. Тарасенко С. І. Дивідендна політика та вартість компанії / С. І. Тарасенко // Вісник Східноєвропейського університету економіки і менеджменту. Сер.: Економіка і менеджмент. – 2012. – № 3. – С. 131-140.
7. Теплова Т. В. Эффективный финансовый директор: учеб.-практ. Пособие. М: Юрайт, 2011. – 507 с.
8. Ruben D. Cohen (2002) «The Relationship Between the Equity Risk Premium, Duration and Dividend Yield, Wilmott Magazine, pp. 84–97, November issue.

Гасій О.В.

асистент,

ВНЗ Укоопспілки

«Полтавський університет економіки і торгівлі»

РОЛЬ РЕГІОНАЛЬНИХ БАНКІВ У РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНО ОРІЄНТОВАНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА РЕГІОНУ

Інноваційна діяльність є важливим фактором прискорення темпів розвитку економіки та підвищення конкурентоспроможності та прибутковості суб'єктів господарювання. Однак ефективне функціонування інноваційної моделі розвитку економіки вимагає створення адекватного механізму фінансового забезпечення, за допомогою якого при обмеженості фінансових ресурсів можна було б максимально повно реалізувати відповідні цілі на рівні окремого регіону. Регіональна банківська система, будучи одним з основних джерел фінансування суб'єктів підприємництва, не повинна залишатись осторонь цих важливих процесів, потрібно шукати можливі варіанти її взаємодії з реальним сектором економіки регіонів у сфері підтримки інноваційного підприємництва, у тому числі, за рахунок венчурного капіталу.

Венчурний капітал у країнах із розвинутою ринковою економікою є одним із основних джерел фінансування інноваційної діяльності. Взагалі, «венчури» – це невеликі підприємства або окремі підрозділи великих

компаній, які є реалізаторами інноваційних ідей, проектів, ноу-хау у процесі своєї діяльності. Вони прагнуть отримати фінансування від інвесторів, які у межах свого інвестиційного портфеля можуть виокремити частку капіталу для інвестування на невизначений час, але з перспективою отримання надприбутків у майбутньому. Венчурне фінансування є різновидом прямого інвестування і належить до інвестування в статутний капітал інноваційних підприємств. Основною його особливістю є велика ймовірність неповернення коштів, якщо інвестиційний проект не дасть очікуваних від його реалізації результатів. Проте кваліфіковане створення збалансованого портфеля венчурних інвестицій надає венчурним фондам певну гарантію отримання достатньо високих доходів на вкладений капітал [2, с. 191-192].

На нашу думку, на рівні адміністративно-територіальних одиниць в організації венчурного фінансування головна роль повинна відводитися саме регіональному банку, що має довготривалі партнерські стосунки з підприємствами регіону, зацікавлений у фінансуванні регіонального інноваційного підприємництва з орієнтацією на довгострокову ефективність. Основним напрямом венчурного фінансування регіональних банків має стати сектор малого та середнього підприємництва [1, с. 186].

Механізм функціонування внутрішнього венчурного фонду банку повинен включати визначення мети створення, принципів діяльності та методів досягнення поставлених цілей. Регіональний банк, створюючи внутрішній венчурний фонд, повинен орієнтуватися на максимальні доходи від реалізації цінних паперів вдалого інноваційного підприємства за ціною, що значно перевищує первісні вкладення. Кошти внутрішнього венчурного фонду банку мають формуватися виключно за рахунок власних ресурсів регіонального банку, сформованих у процесі банківської діяльності. Право створювати внутрішні венчурні фонди повинні одержувати лише регіональні банки, котрі:

- мають довгострокові стратегічні плани розвитку;
- сформовану клієнтську базу;
- позитивну ділову репутацію;
- тривалий досвід ведення бізнесу в банківській сфері;
- стабільні фінансові показники діяльності; виконують нормативи НБУ.

Фінансування венчурних проектів має передбачати:

- розробку основного документу – інвестиційного меморандуму, що виступає основою для підготовки і підписання інших документів по проекту;
- визначення основних параметрів фінансування проекту внутрішнім венчурним фондом банку, що включає загальний обсяг фінансування на кожному етапі реалізації проекту;
- моніторинг реалізації проекту з метою контролю цільового використання коштів, контролю строків запуску і реалізації проекту; контролю досягнення ключових показників ефективності: дохід, обсяг виробництва і реалізації, ціна реалізації, собівартість продукції (послуг) тощо;
- вихід внутрішнього венчурного фонду банку із проекту шляхом продажу частки або пакету цінних паперів інноваційного підприємства на

відкритому ринку або стратегічному інвестору за ціною, не нижчою за узгоджену венчурним фондом та ініціатором на першому етапі.

Отже, розвиток реального сектора економіки регіону, у тому числі, інноваційного, залежить від її банківської системи. Однак, асиметрія в регіональному розподілі фінансових ресурсів за кредитами наданими та депозитами залученими не сприяє посиленню цієї взаємодії. Формування регіональними банками внутрішніх венчурних фондів з метою підтримки інвестиційно-інноваційних процесів є перспективною формою фінансової взаємодії регіональних банків і суб'єктів підприємництва. Це дозволить регіональним банкам не лише залучати нових клієнтів і формувати нові перспективні ринки, а й вдосконалювати власні бізнес-процеси з метою отримання конкурентних переваг.

Список використаних джерел:

1. Гасій О. В. Участь регіональних банків в інноваційному розвитку економіки регіонів / О. В. Гасій // Модернізація фінансово-кредитної стратегії розвитку регіону та громади: науковий погляд: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., 29 жовтня 2015 р. – Ужгород: Вид-во УжНУ «Говерла», 2015 – С. 185-186.
2. Єгоричева С. Б. Участь банків у забезпеченні інноваційного розвитку регіональної економіки / С. Б. Єгоричева, О. В. Шиндер // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2014. – № 6(68). – С. 190–196.

Дяченко Ю.І.

магістр,

*Навчально-науковий інститут фінансів, банківської справи,
Університет державної фіскальної служби України*

СПОСБИ ЗНИЖЕННЯ КРЕДИТНОГО РИЗИКУ БАНКУ

Кредитні операції є найприбутковішим видом операцій у діяльності банківських установ, їх вдале здійснення призводить до отримання доходів та сприяє підвищенню надійності і стійкості банку. Водночас вони є найбільш ризикованими, тому потребують застосування різноманітних методів зниження кредитного ризику.

Сучасне становище управління кредитним ризиком банками України характеризується застосуванням окремих методів його мінімізації, проте значна питома вага проблемних кредитів у загальному обсязі доказує недооцінку певних факторів на практиці, що і призвело до появи численних фінансових проблем, які і досі мають значний вплив на банківську систему.

Значний внесок у дослідження шляхів зниження кредитних ризиків зробили такі вітчизняні науковці: В.В. Вітлінський, В.В. Бушуєва, А.М. Герасимович, О.В. Дзюблюк, О.П. Ковальов, А.М. Мороз, С.В. Мочерний, О.В. Пернарівський, М.Л. Примостка, М.І. Савлук та інші. Серед видатних фахівців сучасної світової економічної науки, що займаються